

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

10 Eylül 2024
Sayı: 305

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşte 22 yıllık Erdoğan ve AKP iktidarının bilançosu

Cumhurbaşkanı Erdoğan yasak, baskı ve yoksulluk döneminin geride kaldığını iddia ederek «*Bu toprakların emanetçisiyiz*» diyor.

22 yılda ülkeyi krizlere sokan, insan haklarından ekonomiye, sosyal yaşamdan yargıya dek tüm alanlarda uçuruma sürükleyen iktidar, ne yaparsa tam tersini söylemeye devam ediyor. Bu arada, patronların ve yakınlarının kasalarını doldurmayı da unutmuyor, ihmal etmiyor.

AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Bitlis'te toplu açılış töreninde

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı enternasyonalist komünistlerdir.

Başyazının Devamı :

yaptığı konuşmada, yasakların, baskıların, yokluk ve yoksullukların olduğu eski günlerin artık bir daha gelmemek üzere geride kaldığını iddia ederek, «Eski Türkiye artık tamamen geride kalmıştır» dedi. «Zorlu mücadeleler neticesinde, çok ağır bedeller ödeyerek elde ettiğimiz kazanımlarımızı kimsenin elimizden almasına müsaade etmeyeceğiz» diyen Erdoğan, şunları ekledi : «Belini kırdığımız, nefesini kestiğimiz, sınırlarımız içinde artık kıpırdayamaz hale getirdiğimiz terör tehdidinin tekrar hortlatılmasına izin vermeyiz. Hukuk ve demokrasi içinde, anayasal zeminde (???) şehirlerimize hizmet için çalışanlarla herhangi bir sorunumuz yoktur ve olamaz. Ama eski günleri özleyenlere, çatışmayı, terörü, gerilimi, şiddeti, baskıyı özleyenlere, bizi eski karanlık günlere tekrar çekmek isteyenlere ise asla eyvallah etmeyiz.»

İktidar, Türkiye'yi adeta bir suç ve mafya cennetine çevirdi. Öyle ki Türkiye, 2023 yılının Küresel Organize Suçlar Endeksi'nde Avrupa'da birinci sırada, dünyada üçüncü sırada yer aldı. İlk kez 2 koruma listeye girdi. AKP, yarattığı kirli ekonomik düzende kirli siyasi bağlantılarıyla Türkiye'yi yolsuzlukla anılan bir ülke haline getirdi. Türkiye, 2023 yılının yolsuzluk endeksinde, 180 ülke arasında, 115'inci sırada yer aldı. Yani kısacası Türkiye, uluslararası planda aranan suçluların, dolandırıcıların, para aklayıcılarının, uyuşturucu baronlarının cenneti haline geldi.

Türkiye ayrıca, Dünya Demokrasi Endeksi'ne göre demokrasisi olmayan ülkeler arasında 103'üncü sırada yer aldı. AKP, Türkiye'yi bir basın hapishanesine çevirdi. Dünya Basın Özgürlüğü Endeksi'nde 180 ülke arasında 165'inci sırada, Hukukun Üstünlüğü Endeksi'ne göre 142 ülke arasında 117'nci sırada, 2023 Dünya Vergi Eşitsizliği Endeksi'ne göre ise 161 ülke arasında 114'üncü sırada yer aldı. AKP liyakatı yoketti, 5 hatta bazan daha da fazla ayrı maaş alan kendi eski milletvekillerini, akrabalarını, yandaşlarını kamu görevlisi olarak atadı. 23 yılda Telekom, Türk Telekom, PETKİM, TÜPRAŞ, TEKEL gibi işletmelerle birlikte, şeker, demir-çelik fabrikalarını ve limanları sattı. Geçmişte FETÖ, bugünse Menzil ve benzeri birçok yapılanma, devlette yer aldı, yer alıyor. Tarikatlar bu ülkede hukukun, adaletin, laikliğin, cumhuriyetin üzerinde bir yere koyuldu. Cumhuriyet fiilen ortadan kaldırıldı. Bu liste daha da uzatılabilir!

Erdoğan iktidarının 22 yılda Türkiye'yi içine soktuğu karanlık tabloyu hatırlatmakda yarar var. İktidarın ülkeye verdiği en büyük zararlardan biri ekonomide gerçekleşti. AKP iktidara geldiğinde 1 dolar 1,61 TL idi, bugünse 35 lirayı zorluyor. İşin en komik tarafı ise, BDDK (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu) tarafından, «dolar 10 lira olacak» diyen, aralarında Selçuk Geçer, Mustafa Sönmez gibi bazı ekonomistlerin, Erk Acerer gibi gazatecilerin, Merkez Bankası Eski Başkanı Rüştü Saracoğlu'nun da bulunduğu 26 kişi hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Bu insanların yargılandığı anda dolar 14 lirayı bulmuştu bile.

Kitleler geçim sıkıntısıyla boğuşurken, asgari ücrete yapılan zam, daha halkın cebine girmeden eridi. Marketler, yüksek enflasyon nedeniyle neredeyse her gün fiyatlar değiştiğinden, ürünlere etiket yetiştirmekte zorlanır hale geldiler. Halkın beli ağır vergilerle iyice büküldü. Geçim sıkıntısıyla boğuşan milyonlar temel gıda ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale geldiler. Türk-İş'in açıkladığı son verilere göre açlık sınırı 19 bin 271 TL'ye ve yoksulluk sınırı ise 62 bin 772 TL'ye yükseldi.

Kredi borçları, icra dosyaları kat kat arttı. 2002 yılındaki toplam icra dosya sayısı 6 milyonken, bugün 23 milyona ulaşmış bulunuyor. Enflasyon da tırmandı. 2002'de yüzde 29 olan enflasyon, bugün TÜİK'e göre yüzde 71.6, ancak ENAG'a göre yüzde 113 olarak gerçekleşti. 2002 yılında 25 kuruş olan ekmek bugün 10 lira, o zamanlar dana etinin kilosu 9 lirayken, bugün 600 lira civarında.

AKP iktidarının yaptığı tüm tahribatlara karşı tepkiler her geçen gün daha da artıyor : bu, işçi sınıfının fabrikalardaki artan tepkileriyle de görülüyor. Üç büyük konfederasyon da, tabandan gelen tepkilerden dolayı eylemler düzenlemek zorunda kalıyorlar. Tabii ki onların yaptıkları göz boyamak.

İşçi sınıfı geçmişteki eylemlerini, örneğin 15-16 Haziran 1970 mücadele deneyimini hatırlayarak; seçim vaatlerine kanmadan, üretimden gelen gücünü kullanmalı. «Hak verilmez alınır!»

(29.08.24)

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfı gibi artık çiftçiler de «yeter artık» diyerek tepkilerini artan bir şekilde ortaya koymaya başladılar. Bu konuda Evrensel ve Birgün gazetesinde birçok haber yayınlanıyor. Patronların hizmetinde olan AKP medyasında ise, sanki hiçbirşey yaşanmıyormuş gibi, bu konuda tek bir haber bile bulunmuyor !

Ekonomik kriz günden güne derinleşirken başta emekçiler ve çiftçiler olmak üzere emeğiyle geçinen tüm toplumsal kesimler, insanca bir yaşam için mücadelelerini sürdürüyorlar. Bu süreç içinde hayat pahalılığı da her geçen gün biraz daha artıyor. Emekçilerin ara zam talebine sırt çeviren iktidar ve patronlar, bu yetmiyormuş gibi, bir de krizin faturasını kitlelere yüklemeye devam ediyorlar.

Bu şartlar altında, üreticisinden tüketicisine halkın bütün kesimleri yaz boyunca ekonomik dar boğazı somut olarak yaşadı. Türkiye'nin pek çok yerindeki fabrikalarda işçiler haklarını almak için iş bırakırken, tarım üreticileri, traktörleriyle otoyolları kapattılar, ellerinde kalan ürünleri yollara döktüler. İşçilerin sürük - lendiği zorlu hayat koşullarının yarattığı öfke ve isyan o kadar

arttı ki, HAK-İŞ de dâhil iktidara yakın sendika ve konfederasyonlar bile, tabanın baskısıyla meydanlara çıkma kararı aldılar.

HAK-İŞ 23 Ağustos'ta Kayseri'de bir miting yaparken, TÜRK-İŞ Tekirdağ Çerkezköy'de ilk mitingini gerçekleştirdi. «Zordayız geçinemiyoruz» başlığı ile düzenlenen mitingde konuşan TÜRK-İŞ Genel Başkanı Ergün Atalay, alandaki işçiler tarafından istifaya çağırılarak protesto edildi.

Ama DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ'in bir araya gelerek 9 Temmuz'da yayınladıkları 10 maddelik ortak bildiriye dair ise hiçbir somut adım atılmadı.

Hemfikir oldukları ücretlerde iyileştirme, vergilerde ve gelirlerde adalet gibi taleplere rağmen, ortak bir zeminde buluşamayan konfederasyonlar, mitinglerini de ayrı ayrı gerçekleştirmeye başladılar. Ayrıca işçiler bazı diğer işyerlerinde de mücadeleye geçtiler.

İşçilerin tepkilerinden bazı örnekler:

İskenderun Türkiye'nin en önemli metal sanayi merkezlerinden birini oluşturuyor. İskenderun, Payas, Dörtyol ve Osmaniye Organize Sanayi Bölgesi'ne

kadar olan hat, ağırlıklı olarak metal fabrikalarının olduğu bir bölge. Başta yassı demir olmak üzere, saç, doğal gaz boruları, beyaz eşya için gerekli birçok demir çelik ürünü buradan temin ediliyor.

Bölge'de İSDEMİR, MMK Metalürji, Tosyalı, Ekinciler, Yazıcılar, Atakaş gibi büyük demir çelik fabrikaları bulunuyor. Osmaniye ilini de kattığımızda bölgede çalışan metal işçilerinin sayısı 20 bini buluyor. İstanbul Sanayi Odası tarafından hazırlanan Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu (İSO 500) listesinde Hatay'da üretim yapan 12 şirket yer alıyor. 12 sanayi kuruluşu Hatay bölgesinde 218 milyar liralık üretilimiyle kendinden söz ettiriyor. Ancak bu kârları ve ciroları gerçekleştiren işçiler her geçen gün düşük ücretlere, yoksulluk içinde yaşamaya ve geleceksizliğe itiliyor.

Yüzlerce fabrikada üretim yapan işçilerin ürettikleri, ülke içinde ve uluslararası pazarlarda milyon dolarlarla ifade edilen paralara dönüşüyor. Patronlar yeni yatırımlarla yeni fabrikalara sahip olurken, işçiler çok çalışıp az ücret alır hale geliyor. İşçilerin ekmekleri çalıştıkça küçülüyor. Kaç yıl çalışırlarsa çalışsınlar, ücretleri, asgari ücretten ancak 3, 5 bin lira daha fazla olabiliyor. Metal işçilerinin çoğunluğu, İSDEMİR, MMK Metalürji, Yücel Boru, Çayırova, Ekiciler, Yazıcılar gibi; Özçelik-İŞ, Türk Metal ve Birleşik Metal-İŞ sendikalarının örgütlü oldukları, iki elin parmak sayısını geçmeyen sözleşme imzalayan iş yerlerini saymazsak, sendikalar.

Kısacası patronların her türlü zenginliğin kaynağı olan

işçiler, ay sonunu dahi getiremiyorlar. Çare, işçi sınıfının kendi sınıfının temellerinde örgütlenip üretimden gelen gücünü kullanması, mücadele etmesi olarak ortaya çıkıyor.

Son haftalarda gerçekleştirilen mücadelelerden bazı örnekler :

Payas ilçesinde kurulu Atakaş Çelik'te çalışan 700 işçi, geçtiğimiz günlerde, sefalet ücretlerine karşı DİSK, Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendi. Fabrikada, çoğunluk sağlayan Birleşik Metal-İş yetki başvurusuna olumlu yanıt aldı.

İskenderun Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Befesa Silvermet işçileri, sendikaları Birleşik Metal-İş'le bir ayı aşkın bir süredir, Dört Yol'da bulunan Yolbulan Metal işçileri sendikaları Özçelik-İş'le iki ayı aşkın süredir grev sürdürüyorlar.

Yolbulan Metal ve Befesa Silvermet işçileri insanca bir ücret almak için grevdeler. İşçiler, açlık sınırında çalışmak istemiyorlar. Yaşadıkları açlığın kader olmadığını farkındalar. Onun için işleri, ekmekleri ve gelecekleri için greve başladılar.

İskenderun, Payas, Dört Yol, Osmaniye bölgesindeki diğer işçiler de kendileri için örgütlenmedikçe, kendileri için mücadele etmedikçe açlık sınırındaki ücretlerden kurtulamayacaklarını görüyorlar.

Hiç emek harcamayan patron zenginliğine zenginlik katıp, kasalarını doldururken, işçiler asgari ücrete talim ediyorlar. Bu

durumda, işçilerdeki mücadele isteği ve sendikalaşma eğilimi artıyor. «*İnsanca yaşam mümkündür*» diyen işçiler, bunun için kafa yorup, birleşip, örgütlenip mücadele yolunu tutuyor.

CarrefourSA işçilerinin başarılı mücadelesi

İnsanca yaşam için mücadele eden işçiler, işveren, polis ve yargıyı karşılarında buluyorlar. Sert müdahalelerle gözaltına alınınca, «*Bizi korumaları gereken polisler, neden işverenlerin korumaları gibi davranıyorlar?*» diye soruyorlar.

İstanbul Zeytinburnu'nda yer alan Olivium alışveriş Merkezi'ndeki CarrefourSA şubesinde eylem yapan işçilere, önceki gün polis ve özel güvenlik ekipleri tarafından müdahale edildi. İşçiler gözaltına alındı. Esenyurt'taki CarrefourSA deposunda çalışan ve 10 Ağustos'ta işten çıkarılan Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası (DGD-SEN) üyesi emekçiler, ters kelepçe ile gözaltına alındı.

Çevik kuvvet ekiplerinin postallarla başlarına ve boyunlarına bastığı işçilerin direkt olarak yüzlerine biber gazı sıkıldı. Bütün bu şiddet sarmalı içerisinde bir polisin, işçilere «*Size Sabancı'nın selamını getirdik*» demesi ise tepkiyle karşılandı.

Darpedilerek gözaltına alınan CarrefourSA işçilerinden Kenan Erdoğan, yaşananları BirGün'e anlattı. Elleri ters kelepçeli yere yatırılarak 5, 6 polis tarafından tekmelendiğini anlatan Erdoğan, şunları söyledi: «*Polis geldiğinde bizimle konuşmadı bile. Direkt üzerimize saldırdı. Bunlar, halkı korumaları gereken, bizim vergilerimizle ücret alan polisler...*»

Direniş kazanımla sonuçlandı, talepleri kabul edildi

CarrefourSA'nın İstanbul

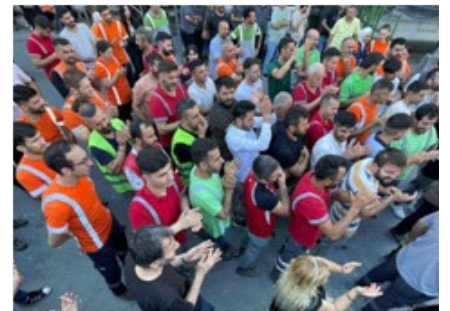
Esenyurt ilçesindeki deposunda eylemleri, direnişleri kazanımla sonuçlandı. DGD-SEN taleplerinin kabul edildiğini, iki ayrı taşeron firmanın depolardan tamamen gönderildiğini duyurdu. İşçiler yüzde 10 ek ücret zammı ile, tüm işçilere kadro hakkını da direnerek kazandılar.

Mücadelenin başarıyla sonuçlandığını duyuran DGD-SEN, söz konusu kazanımların sadece Esenyurt'taki depoda değil, CarrefourSA bünyesinde çalışan tüm mağaza çalışanları için de geçerli olduğunu bildirdi.

CarrefourSA işçileri, iş koşullarında iyileşme ve ücretlerine zam yapılması talebiyle direnişe başladıklarında, DGD-SEN üyesi 4 kişi işten atılmıştı. Bunun üzerine CarrefourSA deposunda çalışan işçilerin tamamına yakını, aynı gün, hem 4 işçinin işine son verilmesini protesto etmek, hem bu işçilerin işe geri alınmalarını, iş koşullarının iyileştirilmesini ve ücretlerine zam yapılmasını talep etmek üzere, toplu olarak iş bırakmışlardı. İşte bu dayanışma ve birlikte mücadele, bütün taleplerini elde etmelerini sağladı.

Sonuç olarak hem ülkenin bütün işçileri, hem de «*bütün ülkelerin işçileri*» birleştiklerinde önlerinde hiçbir gücün duramayacağı, bütün engelleri kolayca aşacakları, açıkça görülüyor.

(31.08.24)

CarrefourSA işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı

Sosyo-Ekonomik Gündem

Ekonomik daralma, işsizliği tetikliyor

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik durum, kriz ve ekonomik daralma, Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in ve beraberindeki Erdoğan ve iktidarının yanlış ekonomi politikaları, her geçen gün daha fazla işletmenin konkordato ilan etmelerine yol açıyor. Bu ilanların çoğu iflasla sonuçlanıyor. Yanlış ekonomik politikalar, aynı zamanda işsizliği de tetikliyor.

Haziran ayı verilerine göre, Türkiye'de her 3 kişiden 1'i işsiz durumda bulunuyor.

Konkordato, borçlu şirketlerin mali durumunu düzeltip iflastan kurtulmasını amaçlayan bir süreç anlamına geliyor, ancak bu süreç genellikle iflasla sonuçlanıyor. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) verilerine göre, TOBB verilerine göre, son 1 yılda kapanan şirket sayısı yüzde 39,8 arttı. 2024'ün ilk 7 ayında ise kurulan şirket sayısı yüzde 14,5 azaldı.

Konkordato Takip Sitesi'nin Basın İlan Kurumu'ndan aldığı verilere göre, bu yılın ilk 7 ayında, en çok inşaat sektöründe olmak üzere toplam 1.554 konkordato talebi yapıldı. Geçen yıl bu sayı toplam 1.516 olarak gerçekleşmişti. Bu yıl görülen artış, 2018-2019 yıllarındaki konkordato patlamasıyla aynı seviyede seyrediyor. Ocak ayından beri sürekli artan konkordato talebinin, yıl sonuna kadar 3 bini aşması bekleniyor. Bu durum ekonomide ciddi bir durgunluk ya-

şandığına ve şirketlerin mali darlık içinde olduklarına tanıklık ediyor.

Konkordato, borçlu şirketlerin mali durumunu düzeltip iflastan kurtulmasını ve alacaklıların da belli bir vadeyle alacaklarını temin etmelerini amaçlıyor. Konkordato başvurusu kabul edilen şirketlerde alacaklılar haciz işlemi yapamıyor, bankalar kredile-

rini isteyemiyor, ipotekler satışa çıkarılamıyor ve bir çeşit geçici koruma sağlanıyor. Konkordato ilan eden büyük şirketten alacağını tahsil edemeyen küçük ve orta ölçekli şirketlerin de konkordato ilan etmelerini zorunlu kılıyor ve bu tip işletmelerin iflas riski daha da çok oluyor.

Kapitalist sistemde bu ekonomik dalgalanmalar ve iflaslarla, kâr elde etmeye dayalı, plansız programsız kapitalist sistemin anarşik, kaotik işleyişi nedeniyle kalıcı çözümler bulunamadığından kriz arttıkça, diğer problemler yanında işsizlik de artıyor. Her geçen gün daha çok sayıda her yaşta çalışanlar, işçi ve emekçiler, kendilerini işsiz, beş kuruş gelirsiz, sokakta buluyor.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) tarafından hazırlanan ve 12 Ağustos 2024 tarihinde kamuoyuna sunulan araştırma raporuna göre, Haziran ayındaki işsiz sayısı bir önceki aya göre 234 bin kişi artarak 3 milyon 305 bin kişi oldu. Dar tanımlı işsizlik bir ayda yüzde 0,7 puan artarak yüzde 9,2'ye yükseldi.

İşsizlik artarken istihdam edilenlerin sayısı da azaldı. Bu sayı Haziran ayında bir önceki aya göre 341 bin kişi azalarak 32 milyon 522 bin kişi oldu. İstihdam oranı bir önceki aya göre 0,6 puan azalarak yüzde 49,3'e geriledi. Bu oran erkeklerde yüzde 66,9 iken kadınlarda

yüzde 32,1 olarak gerçekleşti. Haftalık ortalama çalışma süresi ise Haziran ayında bir önceki aya göre daha da artarak 44 saate ulaştı.

Bu durum, yani «işsiz yedek işçi, emek ordusu» bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de kapitalistlerin, bu sistemden zenginleşenlerin işine geliyor. Dışarda, iş sahibi olabilmek için her koşulu kabul edebilecek kitlelerin bulunması, patronların ücretlerin düzeyini düşük tutabilmelerini ve çalışanlara istedikleri koşulları kabul ettirmelerini sağlıyor. Çözüm ise örgütlenmeyi ve bu sistemin aşağı edilmesini gerektiriyor.

(04.09.24)

Uluslararası Gündem

Emperyalist hakimiyet, Gazze'de, Ukrayna'da... savaş ve barbarlığı besliyor

Gazze'de kan dökülmeye devam ederken, Batılı liderler barış için çalıştıklarını iddia ediyorlar. Biden'ın «bir planı» bile varmış. Gazze'de ateşkesle sonuçlanması beklenen müzakerelerin 15 Ağustos'ta yeniden başlamasının ardından «Bir anlaşmaya hiç bu kadar yakın olmamıştık» dedi. Ne korkunç bir ikiyüzlülük!

Aylardır sözde müzakereler sürüyor ama savaş hız kesmeden devam ediyor. İsrail ordusu bombardımanlarını sürdürerek ailelerin yok olmasına neden oldu ve yıkımın ortasında kalan binlerce Filistinliyi gidecek hiçbir yeri olmadığı için kaçmak zorunda bıraktı. Binlerce mülteciyi barındıran BM okulları haftalardır sistematik olarak hedef alınıyor. Nüfus, içme suyuna ya da tıbbi bakıma erişimi olmadan, kıtlık tehdidi altında hayatta kalmaya çalışıyor. Çocuk felci 25 yıl sonra ilk kez yeniden ortaya çıktı. Batı Şerria'da da İsrail ordusu yüzlerce kişinin ölümüne neden oldu ve Filistinlileri terörize etmek, öldürmek ve topraklarını ele geçirmek için onlara saldıran aşırı sağcı yerleşimcileri korudu.

Başta ABD olmak üzere büyük güçlerin liderleri, çatışmaya bir son vermek istiyorlarsa ne yapmaları gerektiğinin çok iyi farkındalar. Başlangıç olarak, İsrail hükümetine silah sağlamayı durdurabilirler. Aksine, ABD İsrail'e 20 milyar doların

üzerinde silah satmaya karar vererek Filistinlileri katletmesi için ek araçlar sağladı.

Biden'ın Ortadoğu'daki en iyi askeri müttefik olan İsraili müttefikine verdiği destekten vazgeçmeye niyeti yok. Bu korumadan güç alan ve aşırı sağın baskısı altındaki İsrail Başbakanı Netanyahu, Gazze'de sonu gelmeyen bir savaş yürütebilir ve provokasyonlarını arttırabilir. Temmuz sonunda Hamas liderinin ve bir Hizbullah liderinin öldürülmesi İran'ın tepkisini çekmeyi ve ABD'yi İsrail'le omuz omuza durmaya zorlamayı amaçlıyordu. Tahran'daki rejimin askeri bir tırmanışa geçmek istemediği açık olmasına rağmen Biden'ın yaptığı da budur.

Amerikalı liderler İsraili müttefiklerine gerçekten bir anlaşma dayatmak istiyorlar mı? Bunu önümüzdeki günlerde göreceğiz. Bir ateşkes Gazze'deki Filistinlilere soluk aldırır ama kesinlikle zulümlerine son vermez. ABD, İsrail, İran ve Hamas liderleri, Gazze topraklarını savaştan önceki haline, yani İsrail ordusunun neden olduğu yıkım nedeniyle yaşam koşullarının daha da kötüleşeceği bir açık hava hapishanesine döndürecek bir uzlaşma bulabilirler. Ancak bu sadece daha ilerideki çatışmalardan önce bir ateşkes olacaktır.

Emperyalist devletler Ortadoğu'daki yangını söndürmekten acizler, çünkü yangını körükleyen kendileridir! Son birkaç on yıldır, petrol kokusunun cazibesine kapılan sömürgeci güçler, önce İngiltere ve Fransa, ardından da ABD, bu bölgedeki halkları egemenlikleri altına almak için kasıtlı olarak birbirlerine düşürdüler. Ancak dünyanın her yerinde büyük güçler arasında pazarların, hammadde kaynaklarının ve

nüfuz alanlarının kontrolü için yaşanan rekabet halkları karşı karşıya getirmekte ve savaşlara neden olmaktadır.

Bu durum, Biden ve NATO liderlerinin Rusya'nın ayrıcalıklı sınıflarını temsil eden diktatör bir rejimin başı olan Putin'e karşı savaş yürüttüğü Doğu Avrupa'da görülebilir. Uzun bir ortak tarih boyunca kurulan bağlara rağmen halklar bu şekilde birbirleriyle karşı karşıya getiriliyor.

Burada, Fransa'da, işçiler ve çalışan sınıflar bombalar altında ölmüyor, ama ne zamana kadar? Onlar zaten derinleşen krizden ve topluma hakim olan ayrıcalıklı sınıfların çıkarlarını tatmin etmek için devletler arasındaki ekonomik savaştan muzdaripler. Ve bu kriz ve büyük güçlerin politikaları dünyayı geniş çaplı bir savaşa sürükleyebilir.

Ortadoğu'da, Doğu Avrupa'da ve başka yerlerde insanlar, egemen sınıfların bölücü politikalarına maruz kalmadıkları takdirde gayet iyi bir şekilde bir arada yaşayabilirler. Buna karşı, dünyadaki bütün ezilenlerin ve işçilerin birliği sloganına sahip çıkmalıyız. Sadece onların kapitalist sistemi yıkmaya mücadelesi insanlığa bir çıkış yolu sunabilir.

(LO, 21.08.24)

Orta Doğu: Yangını Kışkırtan Ve Onu Çıkaran Netanyahu

25 Ağustos Pazar günü Lübnan Hizbullah'ı, İsrail'e yüzlerce roket atma sorumluluğunu üstlendi. Bu, 30 Temmuz'da Beyrut'a düzenlenen bir İsrail saldırısıyla askeri kanadının üst düzey yöneticilerinden birinin öldürülmesine, gecikmiş ve aslında çok da ölçülü bir yanıtı. İsrail de derhal Lübnan'da Hizbullah'a ait olduğu iddia edilen yüzlerce askeri noktayı bombalayarak miksilleme yaptı.

8 Ekim'den bu yana İsrail Devleti sadece Filistin halkına ve Hamas'a karşı savaş yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda İran, Yemen'deki Husiler ve Lübnan Hizbullah'ı ile de hesaplaşmaya çalışıyor.

Basın, İsrail'in Lübnan'daki askeri eylemlerini alaycı bir şekilde önleyici saldırılar ve hedefe yönelik suikastlar olarak nitelendirse de, gerçek oldukça farklı. Lübnan halkı, ülkenin içine sürüklendiği feci sefalet eklenen, onlarca ölüm ve yıkımla çok gerçek bir bedel ödüyor. Ve 25 Ağustos'ta

Güney Lübnan halkı, bir kez daha, İsrail'in yoğun bombardımanlarının dehşetini yaşadı. Buna karşılık Hizbullah lideri Nasrallah, Tel Aviv'in güneyini başarıyla vurmakla övündükten sonra Lübnan halkına «Evinize dönün!» çağrısında bulundu. Bu, kendisine göre intikamın alındığını söylemenin bir yoluydu. İsrail Devleti ise bu saldırıların etkisini küçümserken, Nasrallah kendisini şunu eklemek zorunda hissetti: «Benjamin Netanyahu yalan söylüyor... ama bu onun daha az çılgınca şeyler yapacağını sağlayacaksa, önemli değil.»

Geçtiğimiz on bir ay boyunca Hizbullah'ın meşguliyeti, yöneticilerinin öldürülmesine bir yanıt bulmak olmuş gibi görünüyor. Tabanını güç gösterisiyle tatmin ederken, istemediği askeri tırmanıştan kaçınabilecek bir yanıt arıyor. İran'ı İsrail'e bir dizi doğrudan saldırı düzenlemeye iten de benzer bir endişeydi, ancak önceden uyarıda bulunarak ve

yol açacakları güvencesini vererek yapıldı. Hem İran hem de Hizbullah, yöneticilerinin bazı ikiyüzlü açıklamalarına rağmen, İsrail'in ABD'den ne ölçüde destek aldığı çok iyi farkındalar. Temmuz ayında, «İsrail'in Beyrut'u bombalamasından endişe duyduğunu» söylerken ve savaşın tırmanmasından korkarken, Amerikan emperyalizmi bölgeye üç, İngilizler ise iki savaş gemisi gönderdi.

Her ne kadar topyekûn savaştan yana olan en fanatik bakanlarını susturmuş olsa da Netanyahu, Hamas ile ateşkes görüşmelerini süresiz olarak ertelemek için yeni bir bahane bulmuş olmaktan hiç de hoşnut değil. Lübnan, İran, Yemen ve Hamas'ı tehdit ederek İsrail'in durmaya niyeti olmadığını sürekli tekrarladı. Ve kundakçı, emperyalist güçlerin yıkımını, vahşetini ve kışkırtmalarını örtbas etmeye devam edeceğine güvenebilir.

(LO, 28.08.24)

Ukrayna: Savaş Rusya'nın içlerine kadar uzanıyor

Artık Rus havaalanlarına, rafinerilerine ve hatta kasabalarına saldırmak için sınırı geçenler sadece Ukraynalı insansız hava araçları değil. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Ukrayna birlikleri Kursk bölgesine girerek kasabaları ele geçirdi ve stratejik hedefleri havaya uçurdu. Ancak Kremlin onları engelleyemedi ya da durduramadı.

Ukrayna Devlet Başkanı Zelenskiy'e göre ordusu hedeflerine ulaşmıştı. Bunların ne olduğunu söylemedi. Ancak Putin'in birliklerinin bir yılı aşkın süredir Ukrayna topraklarında ilerlemesinin ardından Kursk'a yapılan saldırı Kiev için sevindirici bir gelişme. Görünürde sonu olmayan bir savaşa karşı düşmanca olmasa da giderek daha çekingen hale gelen bir kamuoyu ve Moskova ile müzakerelerin başladığını görmek isteyen NATO destekçileriyle karşı karşıya kalan Zelenskiy, nihayet kendisini her iki açıdan da daha iyi bir konuma getireceğini umduğu bir başarı elde etti.

Rusya'nın 1,500 kilometrekarelik bir alanı ele geçirmesi büyük yankı uyandırdı. Zira sınırlı da olsa, özellikle Rusya'da Kremlin açısından bir başarısızlık olarak görüldü. Bu savaşın başlangıcından bu yana Putin, sınırlarının öteside dahil olmak üzere Rusların güvenliğini sağlamakla övünüyordu. Ancak Rusya'nın

kendi içinde bunu yapamadı ve on binlerce sivili tahliye etmek zorunda kaldı. Putin'in işgal edilen bölgenin valisiyle yaptığı ve halkın kaderiyle ne kadar ilgili olduğunu göstermesi gereken canlı televizyon yayını sırasında, valinin sözünü kesmeyi başardı, ancak herkes valinin Ukrayna'nın ilerleyişinin Moskova'nın kabul etmek istediğinden daha kapsamlı olduğunu söylediğini duydu.

Dahası, aileler ve ardından medya bu olayda Rus askerlerin yakalandığını bildirdi. Bu durum, halkı rahatlatmak için Ukrayna'daki «*özel operasyonuna*» zorunlu asker vermeyi reddettiğini tekrarlayan Putin'i yalanlıyor. Rus genelkurmayının Uzak Doğu'daki savaş gemileri ve üslerden Kursk'a savaşçı göndererek bile karşı saldırıya geçememesi, Kremlin'in cepheyi tutacak rezervi olmadığını gösteriyor.

Buradan, Kremlin'in, kısa vadede, kısmi dediği 2022 yılının Eylül ayındaki seferberlikten daha geniş, daha büyük ölçekte bir seferberlik, yapabileceği sonucuna varmak çok da yanlış olmaz. Bu hem stratejik nedenlerle yani Kiev ve NATO'daki destekçilerinin, Moskova ile müzakere ilkesini kabul ettiği bir dönemde

sahadaki avantajı korumak için, hem de iç politik nedenlerle olabilir. Gerçekten de emekçi sınıfların Putin'i destekleyen kesimlerinde bile Kursk olayı bazı insanları şovenist ve savaş kışkırtıcısı bir yöne iterken, diğerleri Putin'i ve politikalarının çürümüş meyvelerini eleştirmeye başlıyor. Bu durum sosyal ağlarda görülebildiği gibi, şimdiye kadar, özellikle de ücretler daha yüksek olduğu için, rejimi ve liderini sözde sivil sanayideki işçilerden daha az eleştiren silah sanayi ile bağlantılı fabrikalar da dahil olmak üzere işyerlerinde de görülüyor.

Bu durum Putin'in bürokrasinin tepesindeki olası rakiplerinin işine gelebilir. Ancak aynı zamanda işçi sınıfına devrimci ve enternasyonalist komünist fikirleri ve örgütlenmeyi aşılama isteyen militanlar için de bir sıçrama tahtası olabilir.

(LO, 21.08.24)

Rusya-ABD: Haydutlar arasında pazarlık

1 Ağustos'ta yirmi dört mahkumun takas edilmesinin ardından, Rusya'da tutuklu bulunan on altı Rus siyasi muhalif, gazeteci ve Batılı casus, cinayet ya da casusluk suçlarından Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ya da Avrupa'da tutuklu bulunan sekiz Rus ile değiştirildi. Son on yılların en dikkat çekici takası olan bu işlem, Rus ve Amerikan gizli servisleri arasındaki uzun müzakereler sonucunda gerçekleşti. Örneğin Biden yönetimi bu anlaşmaya varmak için, Berlin'in merkezinde bir Çeçen muhalifi öldürdüğü için ömür boyu hapse mahkum edilen bir FSB ajanının serbest bırakılması için Alman Şansölyesi Scholz'a baskı yaptı. Müzakereler «hukukun üstünlüğünden» bu sapmayı gerçekleştirmek için Belarus'ta terörizm suçlamasıyla tutulan bir Alman vatandaşını takas etmeyi denediler ve başardılar.

2022 yılının Şubat ayından bu yana, Ukrayna'da devam eden savaş tüm bölgeleri yerle bir etti ve hem Rus hem

de Ukraynalı yüz binlerce kadın ve erkeğin ölmelerine, yaralanmalarına, ve sakat kalmalarına neden oldu. Temel nedeni ABD ve müttefiklerinin eski Sovyetler Birliği'nde mümkün olduğunca fazla toprak elde etme arzusu olan bu savaş, yalnızca NATO'nun askeri desteği sayesinde uzuyor.

Ayrıntıların ötesinde bu anlaşma, NATO ile Rusya arasında bedeli Ukrayna ve Rus halklarının kanıyla ödenen savaşa rağmen, devletler arasındaki ilişkilerin devam ettiğini gösteriyor. ABD ve müttefikleri Rusya ve Belarus'u «uluslar topluluğundan» dışladılar. Onları ambargo altına aldılar ve sporcularını Olimpiyatlardan kovdular. Ancak istediklerinde, müzakere masasına nasıl oturacaklarını biliyorlar. NATO'nun askeri desteği sayesinde uzuyor.

İki yılı aşkın bir süredir Amerikalı liderler, Rusya tarafından işgal edilen toprakları geri kazanmak için Ukrayna'yı her şeyini feda etmeye zorluyor. Bu eşitsiz savaş, Batılı silah

tüccarlarının ve maliyecilerin zenginleşmesine olanak sağlıyor. Rakipleri olan Rus oligarkların zayıflamasına yardımcı oluyor. Bu nedenle Amerikalı yöneticiler, katliamı uzatmak için şimdiye kadar ellerinden gelen her şeyi yaptılar, yapıyorlar ve yapacaklar.

Tüm bunlar ABD yöneticileri, Rusya ile ilişkilerini sürdürmekten alıkoymadı ve bugün Ukrayna ordusu zorluklarla karşı karşıya kaldığında ton biraz değişiyor. Başkan Zelenskiy birkaç haftadır Rusya'nın artık müzakerelere davet edilmesi gerektiğini tekrarlıyor. Gazeteciler kendisine toprak vermeye hazır olup olmadığını sorduklarında ise muğlak bir yanıt verdi: «Yetkililerin resmi olarak topraklarından vazgeçme hakkı yok». Başka bir deyişle, resmi hukuk ile gerçeklik arasında bir boşluk olabilir...

Her iki tarafın yöneticileri de, bu katliama son vermek için ne yapılması gerektiğini çok iyi bildiklerini gösteriyorlar. Ancak bu arada katliam devam ediyor... ve uzun bir süre daha da devam edebilir.

(LO, 07.08.24)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalist Üretim Tarzında İşsizlik: Sermayenin «Yedek İşçi Ordusu»

Marx ve Engels, kapitalist üretici güçlerin genişleme döneminde, büyük işsiz işçi birliklerinin şirketlerden kovulduğunu ya da kapı önlerine bırakıldıklarını gözlemlemişler ve burjuvazinin işçi sınıfına karşı mücadelesinde emrinde bir sanayi yedek ordusunun bulunduğunu söylemişlerdi.

Bu terim, sınıflar arasındaki ilişkilerin ne ölçüde şiddetle damgalandığının ve ölümüne bir mücadeleden başka bir sonuca varılamayacağını, aynı zamanda da proletarya için büyük bir sorunun altını çiziyordu: burjuvazi tarafından dayatılan işçiler arasındaki rekabetle nasıl başa çıkılacak, en yalıtılmış, en az bilinçli ve en aç olanların mülk sahibi sınıflar tarafından askere alınması nasıl engellenecek ve proletaryanın bu kesimi, kapitalizme karşı ve komünizm için ortak mücadeleye nasıl kazanılacaktı?

Bilimsel sosyalizmin kurucuları, işsizliğin bir rastlantı, öngörülemez ya da marjinal bir olgu olmaktan çok, kapitalist üretimden ayrılmaz olduğunu gösterdiler. Girişimciler tarafından işçi alma ve işten çıkarma özgürlüğünün önündeki her türlü engeli ortadan kaldırmak, ücret sisteminin özelliği olarak ortaya çıkıyor. Engels, *İngiltere'de İşçi Sını-*

fının Durumu (1845) adlı kitabında bu «işsiz işçiler rezervinin» rolünü ilk kez gösteren kişi oldu.

Engels, bu rezervin, «Acı çekererek dilenerek ve hırsızlık yaparak, sokakları süpürerek ve hayvan pislikleri toplayarak, bir el arabası ya da eşek yardımıyla küçük arabalar yaparak, sokak köşelerinde satış, işportacılık yaparak ya da ara sıra buldukları işleri yaparak, bitkisel hayatta gibi yaşayan «nüfus jazlalığı»» olduğunu belirtiyordu.

Öte yandan, bu rezervin varlığı, burjuvazinin, kendisine direnen herkesi işten çıkarmak ve yerlerine geçimlerini sağlamaya canatan işçileri getirmekle tehdit ederek ve ücretleri olanaklı olduğunca işgücünü yeniden üretmek için gereken asgari düzeyde tutmak için, işçiler üzerinde sürekli baskı uygulamasını sağladı. İşçi hareketi, «madenlerin ve demiryollarının krallarının» işçilere karşı başlattığı grev kırıcılarını, büyük maddi, fiziksel ve manevi sıkıntıya indirgenmiş lümpen proleterleri etkisiz hale getirmek ya da kendi davasına kazanmak için uzun bir mücadele vermek zorunda kaldı.

Bu yedek ordu, sanayileşmenin hızla ilerlediği ülkelerde kırsal bölgeleri sanayileşen kentlere doğru

boşaltan kırsal iç göçle kırsal göçle de beslendi. [...] Büyük sermayenin, yeni üretim dalları geliştirmek, ücretlerden tasarruf edebilmek için vasıflı işçilerin yerine daha az vasıflı olanları istihdam etmek, üretimi ve kapitalistler arasındaki rekabeti ulusal ve giderek uluslararası ölçekte düzenleyen piyasaların kaotik hareketlerine ayak uydurmak için işsizler kitlesinin varlığına kaçınılmaz olarak ihtiyacı vardı.

İşsizlik ve onunla birlikte gelen tüm eksik istihdam biçimleri, 20. yüzyıl boyunca kapitalist ekonominin neredeyse kalıcı özellikleri oldular. Ve devrimci komünist militanlar sürekli olarak bu sorunla karşı karşıya kaldılar.

1917 yılında kapitalist ekonominin çöküşü ve kıtlık tehdidiyle karşı karşıya kalan Rus işçi sınıfı, kendi örgütleri, fabrika komiteleri ve sovyetleri aracılığıyla, işe almalar, işten çıkarmalar ve daha genel olarak üretim üzerinde, kendi kontrolünü dayatarak karşılık verdi. Bu, Bolşevik Parti'nin Ekim ayında iktidara gelmesinden önce bile büyük şirketlerin çoğunda etkiliydi.

1930'lu yıllardaki kriz sırasında, işçilerin üçte birini etkileyen kitlesel işsizlik, üretim araçlarına ve özel mülkiyet hukukuna dayalı bir ekonominin çürüme derecesinin en somut ama aynı zamanda en acımasız belirtisi haline geldi.

Kapitalizmin bütün aşırı üretim krizleri gibi, bu Büyük Buhran da büyük üretici güçlerin yok olmasıyla (veya durmasıyla) sonuçlandı. Üretilen mallar ve tarım ürünleri artık piyasada alıcı bulamıyordu. Burjuvazinin imdadına, başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde, faşizm ve askeri baskının acımasız biçimleriyle, Yeni Düzen (veya Yeni Uzlaşma, New Deal : 1932

yılında ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt'in, ülkeyi buhrandan kurtarmak için, özellikle istihdam yaratmaya ve kamu yatırımlarının artırılmasına odaklanmış, ekonomik, sosyal ve siyasal önlemler içeren programına verilen ad.) döneminin yöntemleri biçiminde, devletçilik yetiştirdi.

Ancak İkinci Dünya Emperyalist Savaşı'nın arifesinde, resmi rakamlara göre işsizlik hala on milyondan fazla işçiyi, yani aktif çalışan nüfusun neredeyse yüzde 17'sini etkiliyordu. Sadece savaşa doğru yürüyüş ve toplumun askerleştirilmesi bu durumu düzeltmek için bir çare olabilirdi. Ancak bu, insanlığı çeyrek yüzyıl önce dünyayı harap eden barbarlıktan daha ölümcül bir barbarlığa sürüklemekten başka bir işe yaramadı.

O zamandan bu yana, üretim ve ticarete, esas olarak yeni bir küreselleşme evresiyle bağlantılı kısa süreli toparlanma dönemlerine rağmen, kitlesel işsizlik ve eksik istihdam işçi sınıfı üzerinde ağır bir yük olmaya devam etti ve ediyor.

Bütün hükümetlerin ellerinde işsizlik sorununu «çözmek» ya da «eğriyi tersine çevirmek» (yani grafiklerdeki habire yükselen işsizlik eğrisini düşüyor göstermek) için çok çeşitli araçlar bulunuyor. En yaşlı işçiler erken emekliliğe gönderiliyor, ya da iş aramaktan muaf tutulmuş bazı diğerleri ise malulen emekli ediliyor, uzun süreli işsizler eğitimden eğitime yönlendiriliyor, bu yöntemlerle istatistiklerden çıkarılıyor.

Ayrıca, istatistiklerin bu biçimde kamufle edilip, gerçeklerin kamuoyundan saklanmasına, bir de işçilere ve işsizlere karşı tekrarlanan saldırılar eşlik ediyor. İşsizlerin hak ve menfaatlerinde ciddi azalmalar, kamu hizmeti de dahil olmak üzere işten çıkarmalarla ilgili bir dizi yasal sınırlamaya ve iş kanununa meydan okuma, esnek çalışma saatleri, zorunlu yarı zamanlı çalışmanın yaygınlaştırılması, ücretlerin dondurulması, parası ödenmeyen mesai saatleri, işsizlik ödemelerinin ve ödeme sürelerinin azaltılması, işsizlik fonlarının bu iş için değil başka alanlarda kullanılması, emeklilik yaşının

sürekli ileri yaşlara itilmesi vb. İşçilerden kitlesel bir tepki gelmeyince de, bu saldırılar sürüyor ve her ülkede aynı ya da benzeri eğilimler gözleniyor.

Bir ölüm kalım meselesi

Kautsky, *Sosyalist Program* (1892) adlı yapıtında, işsizlerden oluşan yedek ordunun kapitalistler için paha biçilmez olduğunu, çünkü onlara «*çalışanları kontrol altında tutma*» olanağı verdiğini belirtti.

Ve şunu da ekliyordu : «*Peki işsizlik ne anlama geliyor? Bu ilgililer için sadece sefalet değil ya da çalışanlar için itaat, kulluğun ve sömürünün artışı değil, aynı zamanda bütün işçi sınıfının varoluşunun güvensizleşmesi anlamına da geliyor.*» Mevcut işsizlik patlaması, şimdiye kadar kapitalist ekonominin işleyişinin en dramatik sonuçlarından bazılarını hafifleten tüm «*sosyal şok gidericileri*» tehdit ederek, ana emperyalist güçlerde bile bu güvensizliği yeniden canlandırıyor. Mücadelecilik patlamasının yokluğunda işçi sınıfı, durumunun Asya, Afrika ve Amerika'daki en büyük ve en yoksul kesiminin durumuyla aynı olduğunu görecek.

Zengin ülkelerde, onlarca milyon işçi ve yoksul aileler, köprüler ve otoyollar yıkılma derecesinde bakımsız ve yatırımdan yoksunken, düzgün bir yaşama uygun konut, kaliteli altyapı ve toplu taşıma sistemi, bekliyorlar. Hastaneler ve onları işletecek personel, yaşlıları onurlu bir şekilde kabul edip koruyup kollayacak kuruluşlar, kreşler, okullar, üniversite ve buraya yerleşme hakkı vb. gibi olanaklar bulunmuyor.

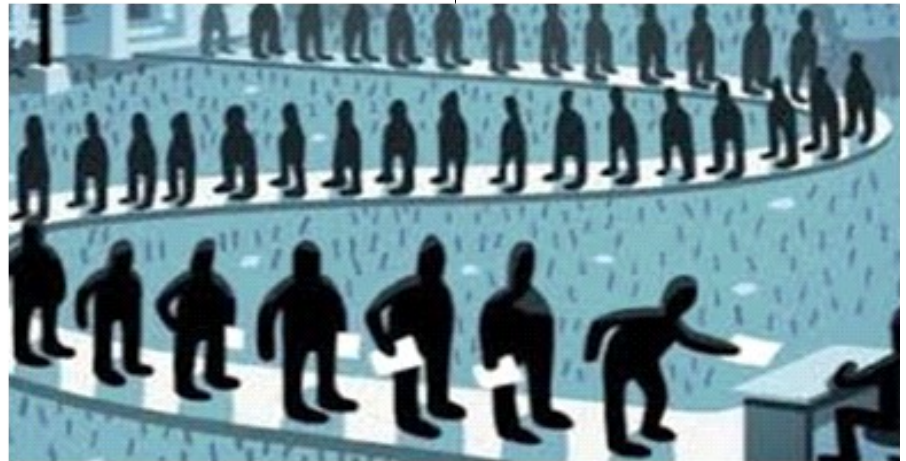
Ve karşılanması gereken ihti-

yaçların sayısız olduğu bu toplumda, burjuvazi semirip yağ bağlarken, kitlesel işsizlik hiçbir zaman ortadan kalkmamakla kalmıyor, aynı zamanda daha da kötüleşiyor. Bu basit sıralama bile, kapitalizmi mahkum etmek için yeterli. Ayrıca, devrimcilerin, bu asalak sınıftan ve toplumun tüm organlarını yozlaştıran kârdan kurtulan komünist bir toplum inşa etme mücadelesini haklı çıkarıyor.

Burjuvazinin egemenliğine aynı zamanda bütün dünyanın düzenli olarak yağmalanması da eşlik ediyor ve kapitalizmin krizinin mevcut aşaması, kaos ve sefalet egemenliğine zaten yansıyor. Birçok Afrika ülkesinde olduğu gibi Hindistan ve Brezilya'da da açlık, istihdamdan ve her türlü gelirden mahrum olma gibi sorunlarla boğuşan nüfusun çoğunluğunu tehdit ediyor. Bu durum, işçilerin ortak çıkarlarının ve güçlerinin farkına varmaları, yönelmeleri ve sınıf mücadelesinin ve komünist devrimcilerin yolunu bulmaları koşuluyla yarının isyanlarına ve devrimlerine zemin hazırlayabilir. Bu bakış açısına sahip çıkan militan, parti ve örgüt gibi yapılanmalar ve kuruluşların onlara yardımcı olmak için çalışması gerekiyor.

Aksi takdirde, işçi sınıfına ve sömürülenlere düşman olan diğer toplumsal güçler, diğer siyasal akımlar, kendilerini dayatmaktan geri kalmayacaklar.

Marx'ın deyiimiyle, bugün işçi sınıfının dünya çapında dağılmış, bölünmüş güçlerini oluşturan proletaryanın ordusu, insanlığı kapitalizmin amansızca içine soktuğu barbarlıktan kurtarabilecek tek güç olarak ortaya çıkıyor. (LDC, 07.09.20)

Tarihten...

Birinci Dünya Savaşı : Büyük Güçlerin Rekabetlerinden, Küresel Katliama

Birinci Dünya Savaşı, 110 yıl önce, 1914 yılının Ağustos ayında patlak verdi. Seferber edilen yüz binlerce asker, ilk büyük küresel kıyım olacak olan bu savaş için alaylarına katıldı. Savaş dört yıl sürdü, 20 milyon insanın ölümüne neden oldu.

1914 yılının Temmuz ve Ağustos aylarında, büyük işçi partilerinin yöneticilerinin çoğu, savaşı desteklemeye, hatta savaşı yürüten hükümetlerde yer almaya karar verdiler. Fransa'da, yıllardır artan askeri hareketleri, silahlanmayı kınayan Jean Jaurès 1914 yılının 31 Temmuz'unda öldürüldü. 2. Enternasyonal, Sosyalist Enternasyonal, siyasi olarak iflas etmişti.

Dünyanın paylaşımında rekabet

Resmi olarak savaşın nedeni, 28 Haziran 1914'te Saraybosna'da Avusturya Veliht Arşidükü Franz Ferdinand ve eşinin Sırbistanlı genç bir Bosnalı milliyetçi tarafından öldürülmesiydi. Ancak büyük kapitalist güçler arasındaki bu savaş aslında en az on yıldır hazırlanıyordu.

Elbette hiçbir güç savaşa girişini pazar fırsatları için mücadeleinin şiddetlenmesi ya da toprak ele geçirme, yabancı ulusları köleleştirme ve rakiplerini mahvetme girişimi olarak açıklamadı. Her ülke bağımsızlığını, özgürlüğünü kurtarmak, adaleti ve işgalcilere karşı ulusunu, ülkesini savunmak istediğini iddia etti. Büyük güçlü emperyalist devletler için savaş, 1914 yılından çok önce, gerçekten de etkinlik alanlarının paylaşılmasıyla ilgiliydi.

1900 yılından itibaren silahlanma yarışı hız kazandı. Milliyetçi propaganda her ülkede yaygınlaştı. Birinci Dünya Savaşı'na kadar geçen

on beş yılın her biri çatışmalara sahne oldu. Batılı kapitalist güçler arasındaki rekabetin halkları birbirine düşürmeye yardımcı olduğu Orta Avrupa ve Balkanlar'da, 1912 ve 1913 savaşları ilk uyarıydı.

Almanya'da sosyalist bir militan olan Rosa Luxemburg 1911 yılında sadece barış çağrısı yaparak savaş tehdidiyle mücadele ettiğini

iddia edenlere yanıt olarak şunları yazıyordu: «Kapitalist devletlerin uluslararası çelişkileri sadece sınıf çelişkilerinin diğer yüzüdür; dünya siyasetinin anarşisi, sadece kapitalizmin anarşik üretim tarzının ters yüzüdür. Bu ikisi ancak birlikte gelişebilir ve birlikte aşılabılır. Bu nedenle «biraz düzen ve barış» imkansızdır, küresel kapitalist pazarın üzerine yapılandırılmış bir küçük burjuva ütopyasıdır.»

Savaşın içine çekilen halklar

28 Temmuz 1914 tarihinde, Avusturya-Macaristan, Sırbistan'a savaş ilan etti ve başkenti Belgrad'ı bombaladı. Avrupa ülkeleri arasındaki ittifaklar sonucunda Avrupa bir-kaç gün içinde alevler içinde kaldı. Ağustos sonunda Japonya Almanya'ya savaş ilan etti. İtalya, daha önce Almanya ve Avusturya-Macaristan ile Üçlü İttifak'ın bir parçası olmasına rağmen, 1915 yılına kadar Fransa ve İngiltere'nin yanında yer aldı. ABD savaşa 1917'de girdi. Seferberlik emrinden altı gün sonra İngiliz

ve Fransız sömürge orduları bir Alman sömürgesi olan Togo'yu ele geçirdiler.

Halkların bir kısmı milliyetçi propaganda ile savaşa çekilmiş olsa da, Enternasyonalist kalan bir azınlık akıntıya karşı mücadeleye devam etti. 1917 yılında Rusya, işçilerin katliama karşı ayaklandığı ilk ülke oldu. Bolşevik Parti'nin önderliğinde harekete geçen işçiler, Ekim 1917'de ilk muzaffer işçi devrimini gerçekleştirdiler. Yeni işçi iktidarı, müttefik güçler arasında imzalanan gizli antlaşmaları yayınlayarak, savaşın aslında birbirleri üzerinde egemenlik kurma çabası olduğunu gösterdi. Ezilen uluslar, emperyalist güçlerin sözünü ettikleri «halkların özgürlüğünün» gerçekte ne anlama geldiğini daha iyi anladılar.

Emperyalist düzen hala savaş üretiyor

Birinci Dünya Savaşı sona erdiğinde, bunun son savaş olduğu ve bundan sonra, BM'nin öncüsü olan Milletler Cemiyeti'nin kurulması sayesinde çatışmaların barışçıl bir şekilde çözülebileceği iddia edildi. Ancak Lenin için Milletler Cemiyeti, rekabetleri dünyayı bir kez daha bölmek için yeni bir savaşa yol açacak bir haydutlar yuvasından başka bir şey değildi.

Bugün, genel silahlanma, büyük güçler arasında artan gerilim ve kötüleşen ekonomik kriz, yeni bir küresel çatışmanın yaklaşmakta olduğunu haberini veriyor. Bu nedenle, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda olduğu gibi, işçi sınıfını iktidara getirebilecek ve bu toplumu dönüştürebilecek devrimci komünist partilerin yeniden inşası büyük bir önem kazanıyor. (LO, 13.08.24)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £